

Inhoud

Ik kán niet verliezen	5
Horoscoop Donald John Trump	13
Trump-dynastie en hun Amerikaanse droom	15
Twaalf levensfasen van Donald Trump	22
1946-1950 Ram rijkeluiszoon	22
1950-1960 Stier deugniet	25
1960-1964 Tweelingen cadet	26
1964-1968 Kreeft student	27
1968-1977 Leeuw magnaat	30
1977-1983 Maagd familieman	34
1983-1990 Weegschaal playboy	39
1990-2000 Schorpioen vechter	44
2000-2015 Boogschutter showman	49
2015-2020 Steenbok president	55
2020-2023 Waterman trumpist	73
2023- Vissenfase wreker	78
Duiding volgens het Dierenriemmodel	81
Het Dierenriemmodel	87
Dierenriemtekens	91

Ik kán niet verliezen

“Wat de winnaars van de verliezers onderscheidt, is hoe een persoon reageert op elke nieuwe wending van het lot.”

DE mens is de wreedste van alle dieren, en het leven is een opeenvolging van gevechten die kunnen eindigen met een overwinning of nederlaag (...) Je moet altijd voorkomen dat mensen een verliezer van je maken. Dat zei Donald Trump weemoedig twee maanden na de dood van zijn oudste broer Freddy in 1981. De wereld van Trump bestaat heel simpel uit *winners and losers*. Trump cultiveert het beeld van de geslaagde zakenman, zijn mislukkingen schuift hij onder het tapijt, zijn successen hemelt hij op. Met het bespelen van feiten en fictie kan Trump de mensen laten geloven dat hij onoverwinnelijk is.

Donald Trump pocht graag over zijn rijkdom, maar gewoonlijk werken zakenmannen in de luwte, terwijl Trump het liefst in de schijnwerpers staat. De tegenstrijdigheid tussen privé en publiek ervaart Trump als een prettige spanning. Op zijn unieke wijze combineert hij twee personen: in de echte wereld een scrupuleuze zakenman en in de populaire een meme van succes. Met een kruisbestuiving versterkt hij behendig beiden rollen en we kunnen ze ook niet moeilijk uit elkaar halen. Donald Trump heeft zich genesteld in ons onderbewuste als archetype van de charmante praatjesmaker, de clowneske kapitalist, de populistische onruststoker. Een vastgoedmagnaat als showman van het volk: wie verzint het?

Als archetype kunnen we hem vergelijken met (strip)figuren zoals Mister Bean. Op deze verschrikkelijke Britse narcist kan je niet kwaad

worden en zo is het ook met Trump. Als hij er voor gaat krijgt hij de lachers op zijn hand. Dat heeft hij mede te danken aan zijn opvallende uiterlijk: goudblonde kuif, oranje gezicht en een mond die een eigen leven lijkt te hebben. Zijn handelsmerk is het blauwe pak, bijna nooit dichtgeknoopt waardoor de veel te lange stropdas zich opdringt. Met zijn *flat character* en ijzersterk beeldmerk steelt de geboren entertainer altijd en overal de show.

Al vroeg in zijn carrière trok Trump veel media-aandacht. Als spraakmakend zakenman was hij een graag geziene gast in de populaire cultuur, waaronder gastoptredens in films en op televisie. In de hip-hop-teksten werd Trumps rijkdom en levensstijl bewonderd in honderden liedjes. Donald Trump als de verpersoonlijking van het Wall Street-kapitalisme en ordinaire fortuin. De adoratie veranderde later steeds vaker in spot. De oranje miljardair werd een geliefd doelwit in satire en cabaret. Hij is regelmatig geparodieerd op Saturday Night Live door Phil Hartman, Darrell Hammond en Alec Baldwin, en in South Park als Mr. Garrison. De makers van The Simpsons zetten in 2000 Trump neer als de president van Amerika: als schrikbeeld. Maar zolang mensen je bespotten, doe je ertoe.

Veel mensen haten de miljardair om zijn lomphheid, egoïsme, racisme, seksisme, tirannie, hij is opzichtig, leugenachtig, vulgair, onbeschaamd maar veel anderen geven deze olifant in een porseleinkast de gunfactor. Om de aantrekkingskracht van de egotripper te kunnen begrijpen moeten we terug naar de nieuwe zakelijkheid van de jaren tachtig. In die tijd was de soapserie Dallas immens populair. De tv-serie draait om de familie Ewing, die haar fortuin had gemaakt in de olie-industrie. Vader Jock had het bedrijf groot gemaakt en zijn zoon J.R. had hem opgevolgd. Aanvankelijk was J.R. (Larry Hagman) bedoeld als een grote bijrol maar al snel werd zijn personage zo populair dat hij de hoofdrol kreeg. De tv-kijkers genoten van de harteloze zakenman die voor niets terugdeinst om zijn doel te bereiken. De legendarische oliebaron beschimpte zijn zakelijke concurrent Cliff Barnes steevast als 'that loser'. Waarom zien mensen een schurk zoals J.R. als een held?

Psychologen proberen het te doorgronden: het is de afgunst op succes, de aantrekkingskracht van macht, de heimelijke bewondering voor het kwaad. Het mag niet en daarom is het lekker.

Een andere televisiekarakter waarmee de populariteit van Trump kan worden begrepen is Archie Bunker (Carroll O'Connor). Hij speelt de hoofdrol in een van de succesvolste sitcoms aller tijden *All in the Family* (de Nederlandse poldervariant is *Toen was geluk nog heel gewoon*). De serie uit de jaren zeventig gaat over een typisch blank arbeidersgezin, woonachtig in een volksbuurt in Queens. Vader Archie vindt zichzelf een liberaal mens, die niets tegen mensen van andere afkomst heeft als ze maar niet in zijn buurt wonen. Hij is daarnaast van mening dat vrouwen het best tot hun recht komen in de huishouding en in de keuken. Zijn vrouw Edith blinkt niet uit in intelligentie en heeft zich volledig geschikt naar het rolmodel dat haar door Archie is opgelegd. Archie Bunker wordt neergezet als een hypocriete, kortzichtige racist, terwijl zijn tegenspelers, vooral zijn liberale schoonzoon, worden neergezet als redelijke mensen. De problemen waar Archie tegenaan loopt, zijn overduidelijk zijn eigen schuld, maar Archie geeft altijd anderen de schuld. De producent Norman Lear probeerde met humor de Amerikanen bewust te maken van hun eigen vooroordelen, maar het werkte averechts omdat veel kijkers met vooroordelen sympathiseerden met Archie Bunker. Ze zagen in hem een bevestiging van hun vooroordelen. 'The Donald' is als icoon in de populaire cultuur een eigentijdse J.R. Ewing en Archie Bunker.

Trump heeft tal van opmerkelijke hebbelikheden wat zijn beeld als *flat character* versterkt. Zo heeft hij een erg korte aandachtsspanne. De televisie staat in zijn kantoor de hele dag aan ook tijdens vergaderingen. Trump toont weinig interesse in meningen die verschillen van zijn eigen mening. Zijn geestelijke kader is erg star. Daarnaast is zijn vermogen om schriftelijke informatie te verwerken klein. Hij beperkt zichzelf tot het leven in het heden en reageert impulsief. Dat betekent dat hij de indruk geeft de mogelijke langetermijnevolgen van zijn gedrag niet in overweging te nemen. Werken is zijn leven. Trump gaat er prat

op dat hij weinig slaap nodig heeft. Naar eigen zeggen maakt hij werkdagen van zestien uur en slaapt hij vijf tot zes uur per nacht. Zijn grootste hobby's zijn tv-kijken en golven. Intensieve lichaamsbeweging is volgens Trump trouwens een verspilling van energie, omdat hij van mening is dat een persoon, net als een batterij, wordt geboren met een eindige hoeveelheid energie. Ook het dieet van Trump is bijzonder. Ge-regeld eet hij 14 tot 16 uur helemaal niets om dan vervolgens een volledig dubbel McDonald's-menu te verorberen. Van pizza's eet hij alleen het afgeschraapte beleg, en steaks eet hij het liefst keihard doorgebakken. Alcohol, tabak of drugs raakt Trump nooit aan. Hij houdt ook niet van koffie of thee, wel drinkt hij dagelijks twaalf blikjes cola light, met een rietje vanwege zijn smetvrees. Daarom schudt hij liever ook geen handen.

Trump werkt zijn halve leven aan zijn beeld in de media. Het is een obsessie geworden. Al vanaf de jaren tachtig houdt hij precies bij wat er in de media over hem wordt geschreven en gezegd. Journalisten die niet lovend zijn, krijgen het direct met hem aan de stok. Hij belt ze op en vernedert ze of bedreigt hen, of stuurt ze 'brieven' waarin Donald met kinderachtig commentaar de journalist beledigt. Trump hapte altijd direct op provocaties. Hij schreef korte briefjes met teksten als 'Als jullie mij pakken, pak ik jullie dubbel en dwars terug.' Trumps recensie op *Vuur en woede* (2018): 'Michael Wolff is een volstrekte loser die verhalen heeft verzonnen om dit doodsaaie en onware boek te verkopen.' Trumps voorspelbare reacties zijn zó ongenueanceerd dat ze weer grappig zijn.

Sommige verslaggevers kregen er lol in om Trump uit de tent te lokken. Journalisten Anderson en Carter verzonnen in het maandblad *Spy* een hele reeks minder vleide benamingen voor de mogul, maar de belediging 'kortvingerige vulgarist' raakte bij Trump een gevoelige snaar. Naar de redactie van *Spy* stuurde Trump foto's van hemzelf waarop hij zijn handen met een stift had omcirkeld om de aantijging te weerleggen. Tijdens de voorverkiezing van de presidentskandidatuur

begon een van Trumps tegenstanders weer over die kleine vuistjes, waarop Trump bij een verkiezingsrally pochte ‘Mijn vingers zijn lang en mooi en, als ik me niet vergis, zijn andere delen van mijn lijf dat ook.’

Donald kreeg het ook aan de stok met Forbes toen het zakentijdschrift in 1990 Trumps vermogen naar beneden bijstelde van 1,7 miljard naar 500 miljoen. De meeste rijke mensen vinden het vervelend dat hun vermogen open en bloot in dit soort lijstjes wordt gepubliceerd maar Trump wil zo hoog mogelijk prijken op de lijst van rijkste mensen. Boos greep Trump de telefoon en ontving bot, en uit wraak maakte hij de overleden uitgever Malcolm Forbes in zijn tweede boek zwart door hem neer te zetten als een homo die leefde met een dubbele moraal.

Trump was zo gefixeerd op zijn imago dat sommige van zijn hoogste medewerkers en verslaggevers zich afvroegen of er achter zijn publieke imago nog wel een mens zat. Elke persoon en elk moment in zijn leven buitte hij uit voor publiciteit. Op de dag dat zijn dochter Tiffany werd geboren, gaf hij doodleuk een interview in de ziekenhuiskamer, en op de avond van de geboorte van zijn eerste kind, gaat Donald de stad in om New Yorkse nieuwjaarsestjes af te lopen. Jarenlang was het zijn gewoonte om columnisten te bellen en naar hun mening te vragen over de vrouw die hij net had veroverd, waarbij hij hun oordeel wilde weten op een schaal van 1 tot 10. Minutieus verzamelde Trump dagelijks alle berichten waarin hij werd genoemd. Hij las alle knipsel en bewaarde ze, ook de negatieve. Waar andere topondernemers zich verstoppen achter firewall van pr-managers en woordvoerders, zocht Trump actief contact, hij belde vaak binnen enkele minuten na publicatie. Soms belde Trump onder één van zijn twee schuilnamen (John Miller of John Barron) en gunde een journalist een scoop om de publieke opinie te beïnvloeden. Trump hanteerde de wortel-en-stokstrategie. Soms dreigde hij iemand aan te klagen, maar vaak nam hij ruim de tijd voor een interview. Zelfs als de inhoud voor Trump kritisch was, werkte Trump soms mee, omdat negatieve publiciteit ook waarde heeft.

Door zijn twee-eenheid – zakenman én showman – is Trump uniek.

Hij hoort nergens bij. Als zakenman is hij mislukt omdat hij het succesvolle bedrijf van zijn vader ten gronde heeft gericht maar vlak voor de afgrond werd hij door de banken gered omdat zijn naam (imago) te veel geld waard was. Als miljardair is Trump nooit geaccepteerd door de high society, maar aan de andere kant was hij ook nooit de man van het volk: Trump is zowel elitair als vulgair.

Ook als politicus is Trump een klasse apart. Hij slaat een modderfiguur bij zijn voorganger Barack Obama. Hoewel Trump overeenkomsten heeft met Reagan – beiden kwamen uit de showwereld, beiden waren onpopulair bij het establishment, en beiden zijn in staat om de taal te spreken van de arbeider – eindigt Reagans presidentschap aan de goede kant van de geschiedenis terwijl Trump Amerika in verbijstering achterliet. Trumps impulsiviteit wordt wel eens vergeleken met die van Nixon. Over ‘Tricky Dick’ ging de *madman theory* rond: ten tijde van de Vietnamoorlog zou hij zodanig gek zijn dat hij elk moment op de nucleaire knop kon indrukken. Hoewel sommigen bij de verkiezing van 2016 waarschuwden voor het uitbreken van de derde wereldoorlog, zijn de verschillen tussen de 37ste en 45ste president groot. Nixon was een arme quaker, Trump een rijkeluiszoon, Nixon was een dossiervreter, Trump een leeghoofd, Nixon was een neuroot, Trump een narcist, Nixon was een raspoliticus, Trump de antipoliticus, Nixon verdedigde zichzelf (I’m not a crook / Ik ben geen boef), Trump koos de aanval (crooked Hillary / criminele Hillary), Nixon nam zijn verantwoordelijkheid voor het Watergateschandaal en trad af, Trump beschuldigt anderen ongegrond van verkiezingsfraude en weigert zijn verlies toe te geven. Trump is de antipoliticus. Voor hij het Witte Huis betrad had hij nul politieke ervaring. Hij denkt, praat en handelt niet als een politicus. Erger nog: hij schoffeert de pers, en ondermijnt de bureaucratie, de rechtelijke macht en zelfs de democratie. Hij is een disrupter.

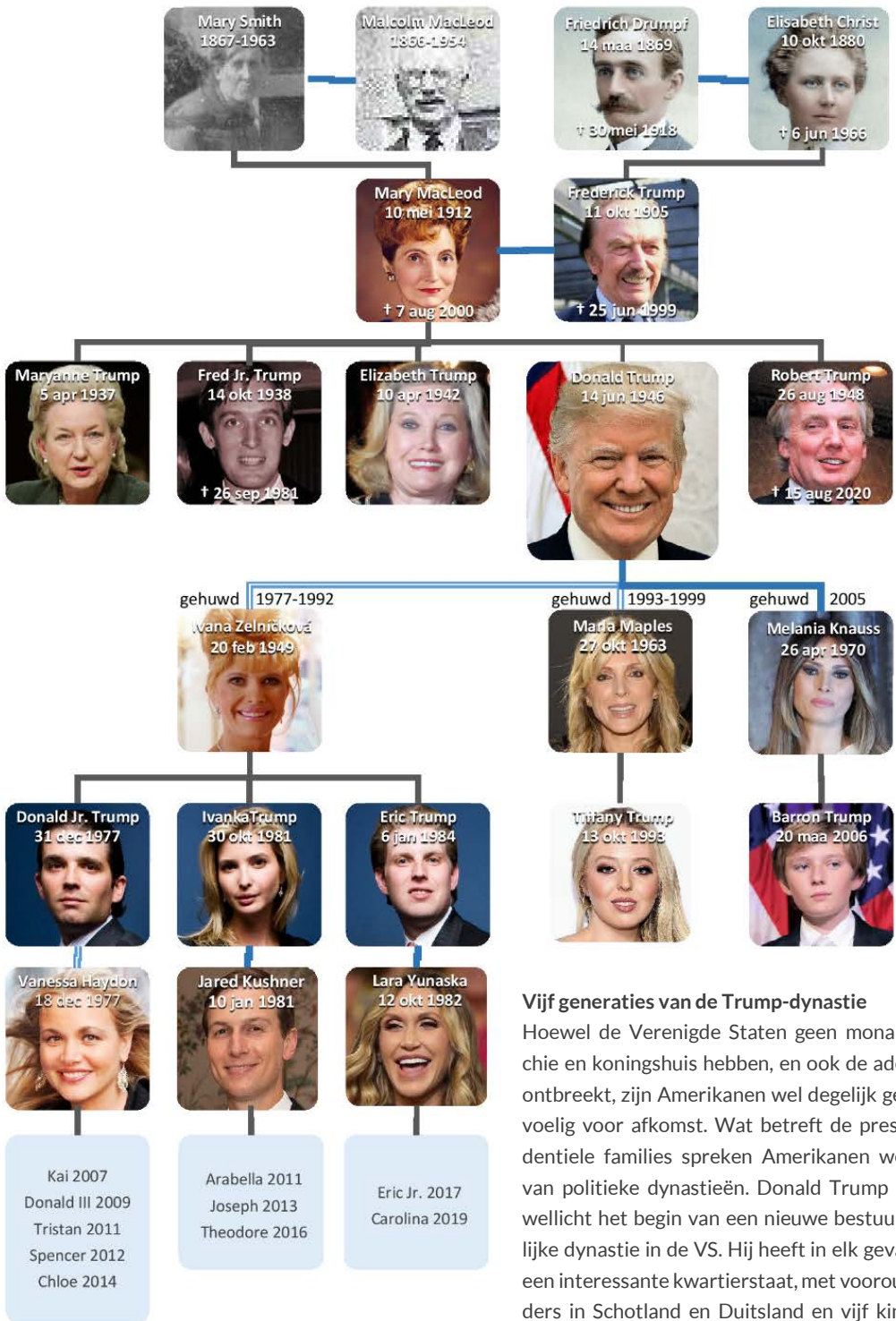
Psychologen zien in hem het schoolvoorbeeld van een narcist. Deze persoonlijkheidsstoornis is tweezijdig. Aan de ene kant staat een opgeblazen gevoel van zelfbelang en zucht naar bewondering centraal, en

aan de andere kant is er sprake van een extreem gevoel van minderwaardigheid en onzekerheid. Narcisten gedragen zich hooghartig, agressief, kennen geen schuldgevoelens of berouw, tonen geen empathie. Iedereen constateert dat Trump lijdt aan een overdreven gevoel van bijzonder zijn, eindeloos pocht over zijn successen, macht, schoonheid en genialiteit. Hierover voelt hij geen greintje schaamte. Hij zei: ‘Laat me iemand zonder ego zien, en ik zal je een sukkel laten zien. Een gezond ego hebben, of een hoog zelfvertrouwen, is echt iets positiefs in het leven!’ Hij kijkt neer op zwakkeren en maakt misbruik van anderen om zijn doelen te bereiken. In de sociale omgang kan Donald Trump charmant en behendig zijn, maar dit heeft slechts één doel: in het centrum van de aandacht staan.

Trumps ziekelijke verslaving aan aandacht en bewondering maakt hem ook kwetsbaar. Als hij er niet in slaagt om het centrum te zijn, dan voelt hij zich gefrustreerd, boos of extreem jaloers of denkt dat anderen jaloers zijn op hem. Bij kritiek gaat hij als een klein kind wild om zich heen slaan door zijn aanvallers genadeloos te kleineren. Maar ondanks deze kwetsbaarheid blijft Trump emotioneel stabiel. Hij vlucht niet in drugs en een gevoel van minderwaardigheid slaat niet om in angst, somberheid of een depressie.

Door zijn extreme narcisme is Trump een karikatuur van zichzelf. Een stripfiguur dus. Maar de grootste fout is om hem te onderschatten. Trumps kracht is zijn enorme overheersende karakter. Trump is dominant en agressief, niet alleen in woorden, maar ook in zijn lichaamstaal. Trump laat altijd zien dat hij de baas is. Zijn lichaamstaal die oppervlakkig gezien ‘vriendelijk’ zou kunnen worden uitgelegd, is bedoeld om zijn autoriteit te bevestigen. Hij maakt zichzelf groot, beweegt bedachtzaam, kin omhoog en naar voren, ogen toegeknepen. Een van Trumps bekende gebaren is het tegen elkaar drukken van zijn duim en wijsvinger: een non-verbaal uitroepteken. Hij laat daarbij zijn handpalmen zien aan het publiek, een stopteken. De combinatie is een heel dominant handgebaar. Ook wijst hij vaak als hij het woord voert. Dat doet

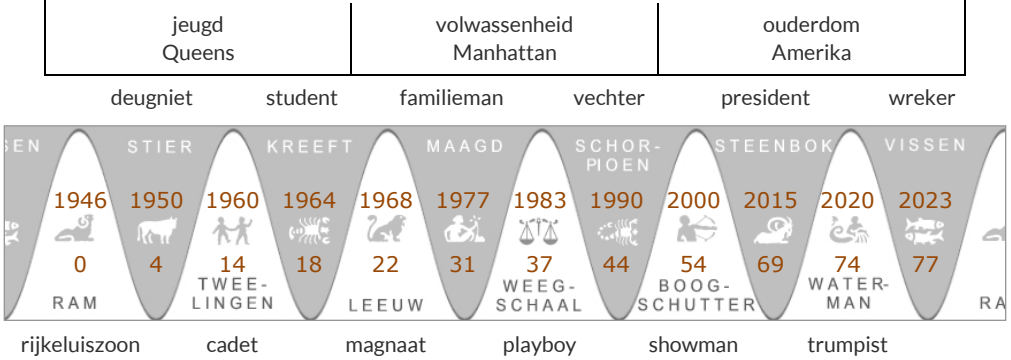
hij alleen met de wijsvinger uitgestoken en de hand gesloten; een dominant gebaar omdat de toeschouwer er een vuist in ziet. Een andere opmerkelijke gewoonte is om spullen te verplaatsen tijdens vergaderingen of speeches. Trump pakt onderzetters, papieren, kopjes of telefoons steeds op en legt ze ergens anders neer. Daarmee bakent hij zijn territorium af. Net zoals apen zegt hij daarmee: ‘ik ben de alfaman, ik heb een groter territorium nodig’. In het ritueel van het handen schudden laat Trump duidelijk zien wie de baas is. Hij geeft de *upper hand*. Zijn handdruk is stevig en met zijn vrije hand slaat hij zachtjes op de hand van de ander. Dit ongepaste gedrag is al denigrerend maar Trump trekt zijn slachtoffer ook nog onverwacht naar zich toe waardoor de handgever uit zijn evenwicht wordt gebracht. Veel politici waren beducht voor dit ritueel. Ook in zijn gezichtsuitdrukkingen toont Trump geen zwakte. Hij glimlacht weleens, maar lacht nooit om anderen. Als hij lacht, is dat gereserveerd, omdat lachen wordt geassocieerd met gebrek aan dominantie. Wel geniet Trump ervan om bij zijn aanhangers de clown te spelen. In een omgeving waarin hij zich veilig voelt is hij op zijn best. Trumps dominante gedrag was goed te zien in het tweede televisiedebat met Hillary Clinton. Hoewel Hillary als winnaar werd uitgeroepen overheerste Trump in zijn lichaamstaal. Tijdens het bizarre debat achtervolgde Trump als een Bokito zijn vrouwtje. Hillary voelde zich hoogst ongemakkelijk door de ‘creep’ die in haar nek stond te hijgen. Steeds drong Trump in haar ‘persoonlijke ruimte’ binnen. Op tv wint lichaamstaal altijd van woorden. Trumps dominante gedrag is niet ingestudeerd, maar hij doet het automatisch. Daarom komt Trump zelfverzekerd, oprecht en vooral authentiek over. Zijn lichaamstaal overtuigt. En daarom staat hij altijd in het centrum van de aandacht. Als hij binnenkomt vult hij direct de ruimte. Hij eist aandacht. Dat is zijn charisma. Hij is een magneet, zo raar, zo krachtig, zo bedreigend, zo onweerstaanbaar voor velen.

Vijf generaties van de Trump-dynastie

Hoewel de Verenigde Staten geen monarchie en koningshuis hebben, en ook de adel ontbreekt, zijn Amerikanen wel degelijk gevoelig voor afkomst. Wat betreft de presidentiele families spreken Amerikanen wel van politieke dynastieën. Donald Trump is wellicht het begin van een nieuwe bestuurlijke dynastie in de VS. Hij heeft in elk geval een interessante kwartierstaat, met voorouders in Schotland en Duitsland en vijf kinderen bij drie verschillende echtgenoten.

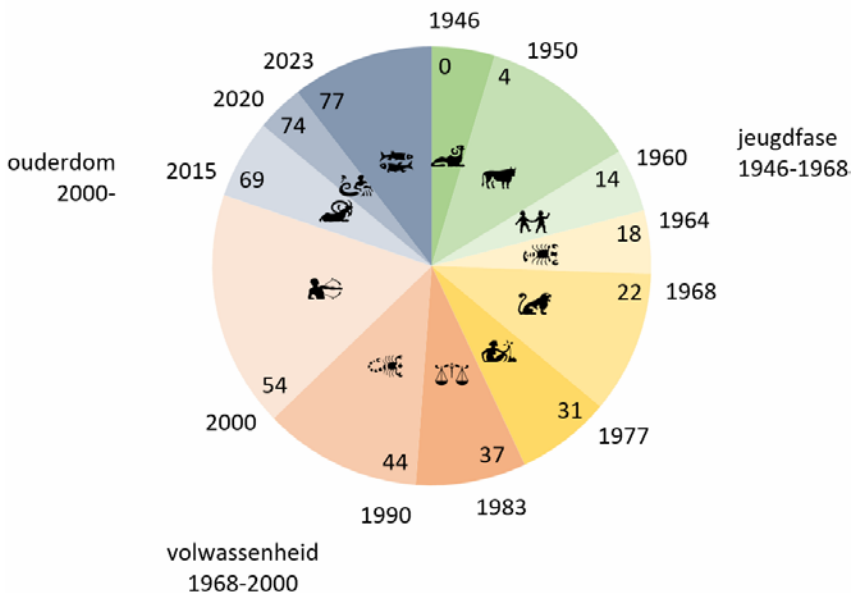
Levensfasen van Donald Trump

Elk leven bestaat uit een jeugd, volwassenheid en ouderdom en in Trumps leven zijn deze drie levensfasen duidelijk te onderscheiden: zijn jeugd bracht hij door in Queens, daarna werd hij vastgoedmagnaat in Manhattan, en in zijn ouderdom is hij beroemd in heel Amerika en de wereld.

De twaalf fases zijn gekarakteriseerd met personages. De jaartallen zijn vastgesteld aan de hand van gebeurtenissen in het leven van Donald Trump.

levenscirkel Donald Trump

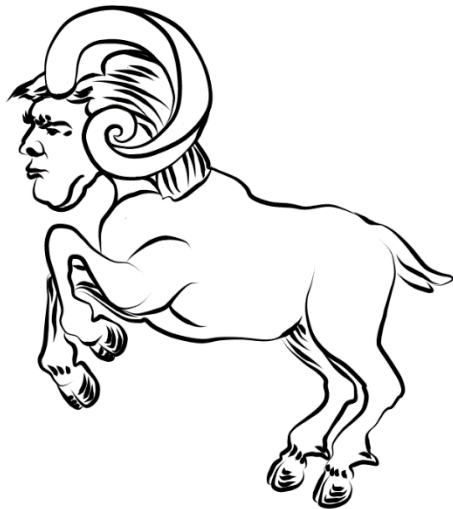

Twaalf levensfases van Donald Trump

1946-1950 Ram: rijkelviszoon

“De belangrijkste invloed op mij toen ik opgroeide, was mijn vader.”

Donald John Trump werd geboren op 14 juni 1946 in Queens, een van de vijf stadsdelen van New York. Voor de blonde babyboomer zat alles mee. Zijn Schots-Duitse komaf en blanke huidskleur en zijn blonde haren en blauwe ogen gaven hem bij zijn geboorte al privileges in het gesegregeerde Amerika. Als jongvolwassene was hij knap, gezond, atletisch en met

zijn lengte van 1,88 meter heeft hij een groot postuur. Donald had meer geluk. Zijn wieg stond in een fortuinlijk gezin. Hij kreeg opleidingen op de beste privéscholen en volgens zijn zeggen was zijn jeugd ‘... niet erg makkelijk toen ik begon in Queens. Ik kreeg een kleine lening van mijn vader van een miljoen dollar.’ Als kers op de taart erfde hij ook nog zijn ferme achternaam waarmee hij later als merk flink mee zou verdienen: ‘De naam verkoopt gewoon’. Het woord *trump* heeft in het Engels een triomfantelijke connotatie: het is de troef in het kaartspel die alle andere kaarten overklast. Maar trump kan in het Engels ook andere betekenissen hebben, zoals een ‘kleinigheid’ of ‘trompetgeschal’. Als werkwoord kan trump ‘bedriegen’ of ‘oplichten’ betekenen,

en ook ‘verzinnen’ of ‘fabriceren’, zoals in *trumped-up charges* (verzonnen beschuldigingen). Trump de goudvink groeide op in de meest dynamische en welvarende stad van de wereld. Na de Amerikaanse overwinning in de Tweede Wereldoorlog bleef de metropool van het zelfvertrouwen. De stad aan de monding van de Hudson was het economische en financiële centrum van de Verenigde Staten, en na 1945 ook van de wereld. De gouden jaren van Amerika braken aan. Zonder aarzeling pakte de geluksvogel met beide handen al zijn kansen.

In ‘the city that never sleeps’ groeide Trump op in Jamaica Estates, een lommerrijke buurt bewoond door Joden en katholieken. In deze chique buurt van zakenlieden, advocaten en dokters werden de straten omzoomd door keurige gazons, grote eikenbomen en mooie huizen, waarvan de grootste was gebouwd door Fred C. Trump. Het huis met drieëntwintig kamers en negen badkamers zag eruit als een imitatie-plantagehuis uit het Zuiden. De Trumps beschikten over een chauffeur, een kok, en voor de jaren vijftig luxe artikelen zoals een intercom-systeem, kleurentelevisie en een modelspoorbaan waar iedereen in de buurt jaloers op was. Op de oprijlaan pronkten vaders marineblauwe Cadillac limousine en moeders Rolls-Royce. Beide auto’s hadden een persoonlijk nummerbord met de initialen van de eigenaar: FCT1 en FCT2. Iets was in die tijd nog uitzonderlijk was. Als het regende, hielp de chauffeur de kinderen met het rondbrengen van hun kranten.

Moeder Mary genoot van aandacht en zorgde ervoor dat ze op feestjes het gezellige middelpunt was. Ze genoot erg van pracht en praal. Ze werkte niet buitenshuis en zette zich in voor goede doelen en werkte als vrijwilliger in een ziekenhuis. Van zijn moeder erfde Donald haar smetvrees waardoor hij als volwassene jarenlang het liefst geen handen schudde, hoewel hij tijdens de coronapandemie het niet nodig achtte om een mondkapje te dragen.

Vader Trump wilde in zijn leven zoveel mogelijk bezit vergaren en daarvoor was heel veel geoorloofd. Hij was een veeleisende stijve man die zelfs in huis een colbert en das droeg. Zijn kinderen onderwierp hij

aan een avondklok. Aan het eind van zijn dag ontving Trump een rapport van Mary over de acties van de kinderen en, indien nodig, besluiten tot disciplinaire maatregelen. Vloeken, lippenstift, alcohol en het eten van tussendoortjes waren verboden. Vader leerde zijn kinderen dat het leven een wedstrijd is die bestaat uit winnaars en verliezers. Je moet altijd zorgen dat je wint. Donald zei daar later over: ‘Mijn vader verwachtte dat ik gigantisch veel succes zou hebben.’ Vooral de oudste zoon Freddy werd gedrild zodat hij met de juiste instelling het familiebedrijf kon overnemen. Maar Fred jr. was niet opgewassen tegen de dagelijks psychische druk en emotionele chantage en hij kon in de ogen van zijn vader helemaal niets goed kon doen en werd constant vernederd en gekleineerd. Zijn keuze om piloot te worden werd bespot. Donald voldeed beter aan vaders verwachtingen maar de jonge Donald rebelleerde thuis tegen de regels en maakte vaak ruzie met zijn vader. Niettemin zei Fred tegen zijn opstandige zoon dat hij een ‘koning’ was en dat hij bij alles wat hij deed een ‘killer’ moest worden.

Donalds volle nicht Mary Trump deed in 2020 een boekje open in *Te veel en nooit genoeg*. In haar onthullende boek schetst ze een beeld van een disfunctionele familie. Ze bezocht de Trump-familie vaak en zag een huis vol trauma's, destructieve relaties, verwaarlozing en psychische mishandeling. Haar eigen vader Fred jr. kon alle prestatiedruk niet aan en stierf op jonge leeftijd aan de gevolgen van alcoholisme. Volgens Mary – van beroep klinisch psycholoog – kreeg haar oom Donald van zijn vader nooit de liefde waarnaar hij verlangde, vandaar zijn gebrek aan gevoel en zijn pathologische zucht naar complimenten. Trumps recensie van het boek: ‘Een labiele nicht die terecht haar hele leven werd gemeden, geminacht en bespot. FAKE NEWS!’